

Proloog

Kaks meest on seisnud seal kaheksateist minutit. Peggy on stopperiga aega võtnud. Nende auto seisab veepiiril, otse Benedicti kohviku ees. Valge Ford Fiesta. Oma pahameeleks ei näe Peggy numbrimärki, aga binokliga silmab ta mõlki endapoolsel uktsel. Kui nad auto rentisid, on rendifirma selle kohta märkuse teinud. Peggy märgib selle samuti üles, ta võtab oma uurimismärkmiku, mis on nutikalt „Suvitava daami päevaraamatuks“ maskeeritud, kaanelt ei puudu isegi imal merekarpide ja kaluripaasidega akvarell.

Peggyl on mitu põhjust neid mehi kahtlaseks pidada. Esiteks jätavad nad Shoreham-by-Seas kohatu mulje. Mõnikord, niisama lõbu pärast, ja et oma vaatlusannet treenida, paneb Peggy aknast mööduvad inimesed kirja.

Esmaspäev, 3. september 2018, kell 10.00–11.00

7 pensionäri: 2 paari, 3 üksikut

1 rulluisutaja, kolmekümnendates (liiga vana)

4 üksikut inimest koertega, 2 segaverelist kollit, 1 mops,

1 segavereline puudel (NB: inimesed mäletavad alati koeri)

Naine, kolmekümnendates, kenasti riides, räägib telefoniga

Mees, kuuekümnendates, musta prügikotiga, ilmselt kodutu

4 jalgratturit

2 meesjooksjat: üks heas vormis, teine kokkukukkumise äärel

1 monorattur (ilmselt Brightonist)

Mehed akna taga ei sobi mustrisse. Nad ei sõida rattaga, ei tee sõrkjooksu ega ole neil koera kaaslaseks. Nad ei ole pensionärid. Ilmselt on nad kolmekümnendate eluaastate keskel või neljakümne lähedal, lühikeste juustega, neil on jalas teksad ja seljas

lühikesed jakid, ühel sinine, teisel hall. Kuidas noored neid nimetavadki? Lendurijakid? Peggy meelest on see küll nii ekslik nimetus, kui üldse olla saab. Riietus muudab mehed teineteisega sarnaseks, aga Peggy ei usu, et nad sugulased oleksid. Üks on teisest palju tõmmum ja hoopis teistsuguse kehaehitusega, pigem tugeva olemisega kui sitke. Peggy arvates pole nad ka kallimad. Nad ei puuduta teineteist ega vaheta pilke. Nad ei naera ega vaidle – need on kaks kõige kindlamat viisi aru saada, kas kaks inimest on paar. Nad lihtsalt seisavad, võib-olla ootavad midagi. Aeg-ajalt vaatab Sinine Jakk kortermaja poole, aga Peggy hoiab kardina varju: ta oskab väga hästi tausta sulada. Seda oskavad kõik vanad inimesed.

Algul mõtles ta, kas Lendurijakid sõitsid siia Benedicti kohvi pärast, mis on suurepärane, aga mehed ei lähe Shacki poole. Neis on mingi valvsus, mis Peggyle kõige rohkem muret teeb, ja mõlemad seisavad seljaga mere poole. Kes tuleb Shorehami randa ega vaata kordagi sädelevat merd, mis on täna oma parimas vormis, purjepaatidega kirjatud ja kajakatega kaunistatud? Aga lühikeste soengutega duo seisab näoga tee ja Seaview Courti poole, see on pensionäride kortermaja, mille eendakna juures Peggy praegu luurabki. Selles pole mingit kahtlust. Mehed ootavad midagi. Aga mida?

Täpselt kell 11.05 võtab Sinine Jakk telefoni ja räägib kellegagi. Hall Jakk vaatab oma kella, mis on paras kobakas, Peggy näeb seda binokliga isegi saja jardi kauguselt. Mehed arutavad midagi ja istuvad uuesti autosse. Fiesta pöörab teele ja Peggy kummardub ettepoole, et numbrimärki näha.

GY ja midagi veel. On see üks või seitse? Ta peab silmaarsti juurde minema ja laskma endale tugevamad prillid kirjutada. Siis peatub auto otse tema akna all. Peggy tõmbub hõreda koega puuvillaste kardinade taga kaugemale. Kardinad on nii hõredad, et paistavad läbi. Ta ei näe küll päris selgesti, aga talle tundub, et üks meestest küünitab aknast välja ja teeb pilti. Seaview Courtist. Fiesta paneb käigu sisse ja ongi kadunud.

1. peatükk

Natalka: seotud sõnad

Ta saab kohe aru, et midagi on valesti. See pole midagi silmanähtavat, post on kenasti poolkuulkujulisel laual virnas, korteris valitseb vaikus, ainult kajakad ründavad väljas kedagi, *art nouveau* kell tiksub rahulikult, seda ümbritseb roostevabast terasest loojang. Aga ometi Natalka teab. Nagu oleksid molekulid kohti vahetanud.

„Proua Smith?“

Natalka proovib ka eesnimega, ehkki proua Smithile ei meeldi semutsemine.

„Peggy?“

Vastust ei tule. Natalka lükkab elutoa ukse lahti. Õhk suriseb nagu elektrist, justkui oleks mõni seade tööle jäetud, aga Natalka teab, et proua Smith paneb raadio kell kaks tööle, et järjejuttu kuulata, ja lülitab selle veerand tundi hiljem välja. Ta ei talu pärastlõunast draamat. „Enesekesksed inimesed räägivad oma elust. Või ajas rändamisest.“ Nüüd on kell kuus. Aeg õhtuseks külastuseks, et aidata klientidel end magamaminekuks valmis seada. Kellaaeg on magamaminekuks muidugi solvalt varajane, aga Natalkal on viis teist klienti veel, nii et mis tal üle jääb?

Natalka astub tupp. Proua Smith istub eendakna juures tugitoolis. Talle meeldib merd vaadata ja tal on isegi binokkel, millega haruldasi linde vaadelda, ehkki Natalka kahtlustab, et pigem mööduvaid laevu luurata. Aga täna ei vaata naine midagi. Proua Smith on surnud. Natalka teab seda veel enne, kui naise pulssi kontrollib, poolavatud suud ja häguseid silmi märkab.

Ta puudutab vana naist. Nahk on jahe, aga mitte külm. Nataalka teeb õhus ristimärgi.

„Puhka rahus,“ pomiseb ta Care4You numbrit valides.

„Patricia Creeve.“ Ülemus on kohal. Ime.

„Proua Smith on surnud.“ Nataalka ei usu sõnade raiskamisse.

„Oled kindel?“ Patricia samuti mitte.

„Südametöö puudub.“ Kriisihetkedel unustab Nataalka sageli ees- ja sidesõnad. Kõik siduvad sõnad.

„Ma tulen sinna,“ lubab Patricia. „Olgu jumal tema hingele armuline.“

See tuleb hilinevalt, aga Nataalka ei pane seda ülemusele pahaks. Neid ootab pikk õhtu.

Nataalka istub diivanile Patriciat ootama. Ta ei istu kliendi juures kunagi niisama maha, kui too just eraldi vestelda ei taha, ja Peggy ei olnud eriline lobiseja. Ta oli alati viisakas, aga teadis, et Nataalka pidi tööd tegema ja aeg selle tegemiseks oli piiratud. Tal on kummaline tunne niisama istuda ja vaadata liikumatut kuju tugitoolis, mis on pööratud nii, et seal istudes saaks aknast välja vaadata. Nataalka tõuseb ja astub akna juurde. Aknast paistab valgeharjaliste lainetega suur sinine meri ja üleval helesinisemas taevas tiirutavad kajakad. Vaade nagu postkaardil, kui mitte vaadata paremale, kust paistab elektriijaam ja vene nimedega sünged traalerid. Järsku taipab Nataalka, et on seljaga surnu poole. Tal on kummaline tunne, et teda jälgitakse. Ta pöörab ringi, aga Peggy pole end liigutanud. Muidugi ei ole, ütleb Nataalka endale. Peggy on surnud. Ta ei hakka ometi masurkat vihtuma. Korrus altpoolt kuuleb Nataalka ukse avamise ja sulgemise heli. Siis kajavad trepil rasked sammud ja Patricia astub tuppa. Nataalka jättis korteri ukse lukust lahti.

Nataalka osutab toolile ja Patricia astub lähemale. Ta võtab professionaalse erapooletusega Peggy käe oma pihku, aga tema pilk on kurb.

„Ta on lahkunud,“ ütleb Patricia.

Lahkunud. See on ingliskeelne sõna, millest Natalka pole kunagi päriselt aru saanud. See kõlab eeterlikult, efemeerselt, pooleldi nähtud ja juba unustatud. Pilved lahkuvad üle taeva. Aga surm on igaveseks.

„Kas sa kiirabi kutsusid?“ küsib Patricia.

„Ei,“ vastab Natalka. „Ma tahan öelda, ma nägin, et ta oli surnud. Mis see sinu meelest oli? Infarkt?“

„Ilmselt. Kui vana Peggy oli?“

„Üheksakümmend,“ vastab Natalka. „Ta oli selle üle väga uhke. Korraldasime talle Benedicti kohvikus väikese peo.“

„Ta oli oma vanuse kohta tubli,“ märgib Patricia.

„Tema tooli juures on tabletid,“ osutab Natalka. „Võib-olla ta unustas neid võtta.“

„Võib-olla, aga küllap suri ta lihtsalt une pealt. See on hea viis suremiseks,“ lisab Patricia lahkelt Natalka õlga puudutades.

„Ma tean,“ sõnab Natalka.

„Ma helistan matusekorraldajale,“ lubab Patricia. „Nad saavad erakiirabi.“

Matusekorraldaja on tal kiirvalimises. Loomulikult. Kui Patricia telefoniga räägib, astub Natalka uuesti surnu – Peggy – juurde. Möödunud on kõigest veerand tundi, aga Peggy on muutunud. Ta ei ole enam Peggy: ta oleks nagu imeliselt elutruu vana naise kuju tugitoolis. Tema nahk on kuidagi vahajaks muutnud ja süles kokku pandud käed oleksid nagu kunstniku joonistatud. Kes neid palvetavaid käsi joonistaski? Dürer? Natalka tunneb kergendust, et Patricia on Peggy silmad kinni vajutanud.

„Puhka rahu,“ soovib ta uuesti.

„Natalka, sa peaksid koju minema,“ soovitab Patricia. „See oli sulle kindlasti kohutav šokk. Võta homme hommikupoolik ka vabaks.“

See on päris tõsine vastutulek. Care4Yous pole kunagi piisavalt hooldajaid ja tavaliselt palutakse Natalkal lisavahetusi teha. Mõte hommikul kauem magada on joovastav.

„Kas sa Peggy perele teatasid?“ uurib Natalka. „Minu teada oli tal poeg.“

„Ma uurin asja.“ Patricia vaatab Peggy kausta, mille ta on poolkuukujuliselt laualt võtnud. Selline kaust on kõikidel klientidel, hooldajad peavad iga külastuse kuupäeva ja kellaaja sellesse kirja panema: *aitasin tualetis käia, andsin ravimeid, kõik korras.*

„Siin see ongi,“ ütleb Patricia. „Lähedane: poeg, Nigel Smith. Siin on mobiilinumbr ka.“

Kui Patricia helistab, pöördub Natalka uuesti Peggy poole. Vana naine näib rahulik, seda Patricia Nigelile ütlebki. Lahkus rahulikult. Peggy tooli käetoel on avatud raamat. Dex Challoneri „Mõrv kõrghoones“. Peggy binokkel on tema kõrval laual. Seal on ka pastakas, lahendatud ristsõna ja tabletikarp, selline, kus on igaks nädalapäevaks lahter. Seal on veel midagi, ristsõna alt piilub paberitükk. Natalka tõmbab selle välja. See on visiitkaart, väga ametlik, musta kaardus kirjaga.

Proua M. Smith, seisab seal. Mõrvakonsultant.

2. peatükk

Harbinder: Panda Pop

Seersant Harbinder Kaur on õhtul hilja tööl. Tal pole selle vastu suurt midagi. Kui ta koju läheb, hakkab ema jälle internetikohtingutest rääkima („See on viimane sõna. What’s Upis on isegi eraldi sikhide grupp“) ja isa poliitikast jaurama. Siin on vähemalt vaikne. Neili, seersant Neil Winstoni, tema partnerit – või tööabikaasat, nagu ta end teinekord kahetsusväärset nimetab –, kes laualt kujutletavaid purukest pühiks või neid ärritavaid biitsepsiharjutusi teeks, nagu oleks iga jõusaalist eemal veedetud hetk raisatud, ei ole praegu. Ei ole ka tema ülemust Donnat, inspektor Donna Brice’i, kes nädala ostud kontoris toob ja Pringlesi hinna pärast kaebab. Kriminaalpolitsei tühi tööruum jätab korras ja kontrollitud mulje. Harbinder lõpetab viimaste kaustade arhiveerimise ja annab endale mõttes preemiaks kuldse tähe. „Lääne-Sussexi parim sikhist lesbist uurija“, esimene, noh, ühest. Aga kuldtäht on siiski kuldtäht. Mida ta nüüd teha võiks? Kohvitassid ära pesta? Longus tups-rohtliiliaid kasta? Claire’ile helistada ja end värskeima heterote klatsiga kurssi viia? Twitterisse minna ja maailma vastu vastikust tunda? Paar mängu Panda Popi mängida? Kindlasti oleks see parim ajakasutus. Harbinder võtabki telefoni välja ja tahab just mängu käima panna, kui sisetelefon helisema hakkab.

„Üks naine tuli sinu juurde. Ütleb, et tahab millestki ette kanda.“

„Tõesti?“ See võib isegi huvitav olla. „Tulen alla.“

Naine, kes teda vastuvõtus keset politsei kuukirja vanu numbreid ootab, ei ole selline, nagu Harbinder eeldas. Esiteks on naine

noor, heledad juuksed hobusesabas. Ja kui ta rääkima hakkab, on selge, et inglise keel ei ole tema emakeel. Ta räägib väga soravalt, aga tal on kerge ja huvitav aktsent. Noored välismaised naised ei ole Shoreham-by-Sea politseijaoskonnas just sagedased külalised.

„Minu nimi on Natalka Kolisnyk,“ ütleb naine. „Ma ei tea, kas tegin õigesti, kui siia tulin.“

„Tulge minu kabinetti,“ kutsub Harbinder. „Ja räägime sellest.“

Harbinder juhatab Natalka Donna kabinetti. Tal on kahju, et ta seda enda omaks nimetas, kui näeb, milline segadus seal valitseb. Pealegi on Donnal kohutav lillepottides istuvate tittedega nunnu kalender. Natalka istub külaliste toolile ja räägib Harbinderile, et ta on kakskümmend seitse ja töötab hooldajana Care4You-nimelises Shorehami firmas. „Piiramatu tööaeg,“ ütleb ta nagu krimpsutades, „ei mingeid boonuseid, ei mingit sõidukulude katmist.“ Harbinder noogutab. Shorehamis on palju vanemaid inimesi, suur osa neist vajab kodus abi. Pole üllatus, et seda abi pakkuvaid inimesi koheldakse halvasti ja nad saavad miinimumpalka. Natalka ei näe küll sedamoodi välja, et ta toidupanga klient oleks. Ta kannab lihtsaid teksaseid ja valget T-särki, aga tema tossud on kallid Allbirds. Harbinder märkab alati jalanõusid.

„Mul oli Seaview Courtis üks klient, proua Smith,“ jätkab Natalka varjamatu huviga kabinetis ringi vaadates. Harbinder loodab, et neiu ei märka lillepottides istuvaid tittesid. Ta teab Seaview Courti küll, see on toetatud elamise üksus mere ääres, sealt avaneb vaade rannale.

„Ta nimi oli Peggy,“ räägib Natalka. „Peggy Smith. Ta suri kahe päeva eest. See oli väga kurb, aga mitte üllatav. Ta oli üheksakümmend. See oleks võinud iga hetk juhtuda. Aga täna aitasin tema korterit tühjendada. Tema poeg tuleb homme ja tahab, et kõik asjad oleksid kastides. Ta tahab korteri ruttu maha müüa. Ta on seda tüüpi.“

Harbinder noogutab uuesti. Ka tema teab seda tüüpi inimesi.

„Kliendi poeg Nigel palus mul raamatutest alustada. Proua Smithil oli väga, väga palju raamatuid. Kõik mõrvadest.“

„Krimiromaanid?“

„Jah. Teate küll, mees tapab naise. Võib naine tapab mehe. Mõnikord on ka niipidi. Mitte küll eriti tihti.“ Neiu naeratab ning paljastab suurepärased hambad, valged ja ühtlased. „Ja uurija lahendab juhtumi viimasel leheküljel.“

„Jah, see käib ka päriselus nii,“ kinnitab Harbinder. „Alati.“

„Noh, hakkasin raamatuid kastidesse panema. Siis hakkas mul igav ja hakkasin neid siit-sealt lugema. Siis märkasin midagi.“

„Mida?“ küsib Harbinder. Natalka üritab looga venitada, aga Harbinder on sallivas meeleolus.

„Need kõik on talle kirjutatud. Proua Smithile.“

„Tema kirjutatud?“

„Ei.“ Natalka nipsutab sõrmi ja otsib õiget sõna. „Need on *temale* kirjutatud. Proua Smithile, kellela ma ei oleks... ja nii edasi, ja nii edasi.“

„Talle pühendatud?“

„Jah! Talle pühendatud. Kõik need mõrvalood on talle pühendatud. Kas pole kummaline?“

„Ju vist. Kas need on eri inimeste kirjutatud?“

„Jah, paljude eri inimeste. Paljude autor on Dex Challoner. Ta on kuulus. Ma guugeldasin teda.“

Harbinder on Dex Challonerist kuulnud. Ta on kohalik kirjanik ja tema raamatute virnad kõrguvad kõikides riigi raamatupoodides. Neis näib tegutsevat eradetektiiv Tod France, kes ei sarnane ühegi eradetektiiviga, kellega Harbinder kohtunud on.

„Ja need kõik on proua Smithile pühendatud?“

„Mõned küll. Mõnedes märgitakse teda lihtsalt tagumistel lehtedel, teate küll.“

„Tänuavaldustes?“

„Jah. Aitäh emale ja isale. Aitäh mu kirjastajale. Ja aitäh proua Smithile.“

„Ei tea, miks?“

„Mina tean,“ väidab Natalka nagu inimene, kes trumpkaardi lauale lööb. „Proua Smith oli mõrvakonsultant. Ma leidsin selle. See oli tema tooli kõrval laual. Tooli, milles ta suri,“ lisab Natalka asja veidi liiga palju nautides.

Natalka paneb väikese valge visiitkaardi Harbinderi ette lauale. Ja seal seisabki väikeses gooti kirjas: *Proua M. Smith. Mõrvakonsultant.*

„Mõrvakonsultant?“ küsib Harbinder. „Mida see tähendab?“

„Ma ei tea,“ vastab Natalka. „Aga see on kahtlane, eks ole? Naine sureb ja siis tuleb välja, et ta oli mõrvakonsultant.“

„Peame välja uurima, mida see tähendab, enne kui otsustame, kas see on kahtlane,“ sõnab Harbinder. „Ja miks seal seisab M. Smith? Minu meelest ütlesite, et tema nimi oli Peggy.“

„Peggy võib olla lühend Margaretist,“ selgitab Natalka. „Inglise nimed on kummalised.“

„Mina olen inglane,“ ütleb Harbinder. Ta ei kavatse lasta Natalkal midagi muud eeldada lihtsalt sellepärast, et ta pole valgenahaline.

„Mina olen ukrainlane,“ vastab Natalka. „Meil on samuti palju kummalisi nimesid.“

Harbinder mõtleb Ukrainale ja talle tuleb pähe terve hulk pahaendelisi pilte: Tšornobõl, Krimm, Ukraina lennuõnnetus. Ta mõtleb, kas Natalka osutub samasuguseks halvaks uudiseks.

„Kuidas Peggy Smith suri?“ uurib Harbinder.

„Infarkt,“ vastab Natalka. „Seda ütles arst. Mina leidsin ta. Ta lihtsalt istus akna juures tugitoolis.“

„Mingeid kahtlaseid märke ei olnud?“

„Tol hetkel minu meelest mitte. Mu ülemus oli sama meelt. Aga nüüd hakkasin mõtlema. Ma tahan öelda, et kuidas aru saada, mis on kahtlane ja mis mitte?“

„See on hea küsimus,“ märgib Harbinder.

Koju sõites mõtleb Harbinder sellele vestlusele. Iseenesest ei jäta tugitoolis surnud üheksakümneaastane naine eriti kahtlast muljet. Aga võib-olla on salapärasel Natalkal (salapäraselt atraktiivsel Natalkal) õigus. Võib-olla peaksid nad asjade pealispinnast sügavamale vaatama. Tundub kummaline, et üht vana-daami nii paljudes raamatutes mainitakse. Ja „mõrvakonsultant“ kõlab väga pahaendeliselt. Harbinder annab oma telefonile

häälkäsu Clare'ile helistada. Ta on ikka veel piisavalt vana, et käed-vabad-värgist elevile minna. Tema vennalapsed võtavad seda kõike iseenesestmõistetavana.

„Tere, Harbinder!“ Clare'i hääl – enesekindel, kärsituvõitu – täidab auto. „Mis toimub?“

„Kas sulle on kunagi mõni raamat pühendatud?“

„Mida?“

„Sa loed palju. Õpetad loovkirjutamist. Kas keegi on sulle kunagi raamatu pühendanud? Clare'ile, kellela see raamat oleks poole kiiremini valmis saanud.“

Clare puhkeb naerma. „Ei, keegi pole mulle kunagi ühtki raamatut pühendanud.“

„Isegi mitte Henry?“ Clare'i kallim on Cambridge'i õppejõud.

„Võib-olla mainib ta mind uue raamatu tänuavaldustes.“

„Kas sinu meelest oleks kummaline, kui kellelegi, üsna tavalisele inimesele, oleks pühendatud palju raamatuid ja teda oleks tihti tänuavaldustes ära märgitud?“

„Kui ta just toimetaja ei ole, siis küll.“

„Mida toimetaja teeb?“

„Kavatsed kirjastamisärisse minna? Toimetaja kontrollib tekstis kirjavigu, nimemuutusi, ebaloogilist sündmuste järgnevust, selliseid asju. Siis kontrollib korrektor kõike uuesti. Ainult korrektoreid ei kasutata enam vist nii palju kui varem.“

Kas Peggy Smith võis korrektor olla? Harbinder peab seda võimalikuks. See kõlab nagu pensionärile sobilik töö. Aga kaardil polnud kirjas „korrektor“. Seal seisis „mõrvakonsultant“.

„Milles asi?“ uurib Clare. „Kas tuled siia? Ma tegin pastat. Seda jäi kõvasti järele.“

„Kõlab ahvatlevalt,“ tunnistab Harbinder, „aga ma peaksin koju minema. Varsti näeme. Tervita Georgiet ja Herbertit.“

Kui Harbinder auto vanemate maja lähedale maa-alusesse garaaži paneb, on kell peaaegu kümme. Ta mõtleb sellest ikka veel kui vanemate majast, ehkki elab samuti seal. Teinekord ütleb ta endale kohaselt jahmunud toonil: „Harbinder Kaur oli kolmkümmend kuus ja vallaline ning elas ikka veel vanemate juures.“

Kui ta seda mõnest raamatust loeks, kaoks tal sellise tegelase vastu igasugune kaastunne. Aga Harbinder ei loe selliseid raamatuid. Välja arvatud lühike aeg, mil ta teiste politseikooli kadettidega korterit jagas, on ta terve elu poe peal korteris elanud. Mõnes mõttes sobib see talle väga hästi. Tegelikult naudib Harbinder vanemate seltskonda ning on tore, kui keegi sulle süüa teeb ja sinu eest hoolitseb. Aga on ka miinuseid. Näiteks ei tea vanemad, et ta on lesbi.

Harbinder loodab, et maja on vaikne. Kauplus suletakse pool kümme, ema tukub ilmselt teleka ees, ta on Harbinderile midagi maitsvat ahju jätnud. Isa ärritub õhtuste uudiste peale ja nende juhmakas saksa lambakoer Starsky nurub viimast jalutuskäiku. Aga trepist üles minnes kuuleb Harbinder pandžabikeelset juttu. Oh ei, vanematel on ilmselt sõbrad külas. Kuidas küll said kaks nii seltskondlikku inimest tütre, kes eelistab inimestele Panda Popi?

„Siin ta ongi,“ tervitab Harbinderi ema Bibi, nagu oleks tütar varietee-etenduse viimane number. „Siin ongi lõpuks Harbinder.“

Kaks laua taga istuvat naist on sellise näoga, nagu oleksid põnevamat erikülalist oodanud. Harbinder mäletab neid ähmaselt harvadelt külaskäikudelt templisse.

„Kuidas sul läheb, Harbinder?“ uurib üks neist. Amrit? Amarit? „Ikka politseis?“

Ei, tahaks Harbinder öelda, mul on need käerauad kihlveo pärast kaasas. „Jah,“ vastab ta inglise keeles. „Töötan ikka politseis.“

„Harbinder on nooremuurija,“ ütleb Harbinderi isa Deepak. „Ta teeb väga kõvasti tööd.“ Deepak seisab Starskyga uktsel ja temast jääb veidi mulje, nagu tahaks ta kööki tagasi minna.

„Kas sul peigmeest on?“ küsib teine naine. Ausalt, mis värk nende vanade inimestega on? Miks nad arvavad, et võivad selliseid asju küsida?

„Ootan härra Õiget,“ surub Harbinder kokku pigistatud hammaste vahelt.

„Kui vana sa nüüd oledki?“ uurib Amrit, silmad säramas. „Kolmkümmend kaheksa? Kolmkümmend üheksa?“

„Ma olen nelikümmend kuus,“ ütleb Harbinder oma vanusele kümme aastat otsa pannes. „Aga näen hea välja, eks ole?“

„Ta on alles kolmekümne tuuris,“ kiirustab Bibi vastama. „On sul kõht tühi, Harbi? Jätsin sulle süüa.“

Harbinder tahaks trepist üles joosta ja otse voodisse minna, aga tal on kõht väga tühi ja ema tegi võikana. Harbinder istub laua taha.

„Kas viin teid koju?“ pakub Deepak külalistele, kes jõllitavad Harbinderit, nagu oodates, et ta mingi mustkunstitrikiga lagedale tuleks.

Naised tõusevad üsna vastumeelselt. Järsku taipab Harbinder, et neist vanadest krõhvadest võib talle kasu olla.

„Kas kumbki teist teab Seaview Courti?“ küsib ta.

„Oh, jah,“ vastab Amrit. „See maja rannal. Baljeet Singh elas seal. Kuni ära suri.“

„Ja üks teine naine elas seal saja-aastaseks,“ ütleb tema sõbranna. „Sai kuningannalt telegrammi.“

Kõik vanatädikesed armastavad kuningannat. Nende meelest on ta väga indiapärane.

„See on toetatud elamise üksus, eks?“ uurib Harbinder.

„Jah, aga valvur ei ela seal. Nad lihtsalt ütlevad nii, et sa rohkem maksaksid.“

„Nii et see pole väga turvaline?“

„Oh ei,“ ütleb teine naine. „Neil on koodlukk, aga inimesed käivad pidevalt sisse-välja. Hooldajad, teate küll. Igaüks saab sisse. Mina küll ei lubaks oma emal sellises kohas elada.“

Tema *emal*? Kui vana see naine on?

„Miks sa küsid?“ uurib Deepak autovõtmeid võttes.

„Tegelikult niisama,“ vastab Harbinder. Ta hakkab jälle võikana sööma ning õnneks saavad külalised vihjest aru ja lähevad minema. Harbinder ei tea, miks isa neile küüti pakub. Nad võiksid ometi luuaga koju lennata.